

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell Editorial: Xavier Albertí (president), Joan Villarroja (vicepresident), Joan Ballester, Josep Delemus, Lluís Foix, Rosa Font, Dolors Lloveras, Jordi Maluquer, Jaume Oliveras, Vicent Sançhis, Teresa Seseras i Pep Collellidemont (defensor del lector).

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Marina Llansana

REFLEXIONS SOBRE LA FIGURA DEL PERIODISTA I EL SEU NOU LLIBRE

Lluís Foix

Periodista

Llistes sense partit

La prova més contundent del declivi dels partits polítics tradicionals és que les eleccions a les grans ciutats de l'Estat, inclosa Barcelona, les han guanyat formacions que fa un any ni tan sols existien. S'han carregat la reputació de les forces polítiques un llarg historial d'escissions i baralles internes, sospites de finançament irregular, casos de corrupció, abús de poder i campanyes que costen un dineral, i en el procés han pagat justos per pecadors. No tots els partits són iguals: uns tenen imputats i altres no, uns tenen condemnats per corrupció i altres no, uns s'han finançat irregularment i altres no. Però a l'era de la indignació i del "tots són iguals", els matisos no cotitzen a l'alça. En són conscients tots, i CDC més que ningú. Ho vam veure l'any 2007 amb "la casa gran

El procés ens porta situacions polítiques inèdites

del catalanisme"; un intent frustrat de desempallegar-se del plom a les ales de les sigles pròpies i de les d'Unió. Vuit anys després el president Artur Mas torna a proposar anar més enllà del carrer Còrsega i eixamplar els seus suports amb una llista que no porti la marca del partit sinó la de les entitats sobiranistes.

Tot i que és cert que mai s'havia anat tan enllà, no estem pas davant del primer cas d'obertura de partits en el catalanisme. ERC fa anys que obre el partit a altres formacions i a independents. El 2003 ja va incorporar l'associació política Catalunya 2003 liderada pel malaurat Pere Esteve. El 2009 el mateix Oriol Junqueras va ser eurodiputat com a independent, a les darreres eleccions al Parlament ERC ja es va presentar amb la formació Catalunya Sí i a les europees, amb NeCat. Que un partit obri la llista, doncs, no és cap novetat. La novetat és que un partit obri una llista de la qual no vol formar part, almenys com a partit. El procés ens porta situacions polítiques inèdites i interrogants majúsculs. Benvinguts siguin, però com que queden menys de cent dies per votar, seria bo d'aclarir-los com més aviat millor.

Cuyàs i l'Audrey Hepburn

MONTSOL

Escriure curt és una feina delicada, precisa, molt ponderada. Manuel Cuyàs és un artesà de la paraula i del llenguatge amb una prosa entenedora i ocurrent. Diu que el seu català planer ve de les concentrades lectures de Sagarra, Xammar, Pla, Planes i Gaziel. No és freqüent que els periodistes escriguem sobre els altres periodistes. La professió raja vanitat a dojo. Tots ens hem pensat que ho podíem fer millor que el director a qui es critica d'amagat i en veu baixa en totes les redaccions del món. Tots estem en condicions de millorar les portades a les vuit del matí. Cuyàs ha estat director de diari i prou que ho sap. En una conversa entre periodistes sempre hi ha companys que en surten mal parats. Amb bones paraules, com aquell que ho fa des de l'amabilitat, naturalment, però insinuant o exagerant els defectes que tots tenim.

CUYÀS ACABA DE PUBLICAR UN NOU LLIBRE. És un recull d'articles publicats en aquest diari en els últims anys. Joan Safont, el curador de l'obra, ha fet una feina esplèndida en el sentit que no sembla pas el típic llibre d'articles amuntegats més o menys temàticament o cronològicament. De temes tan

diversos i de qüestions tan pròpies de la vida ordinària en surt un relat de la personalitat de l'autor. Es detecta de seguida que Manuel Cuyàs és un home que no pateix. Va de pressa per la vida, salta d'un tema a l'altre, utilitza els mig entesos i arriba a conclusions senzilles i simples com la mateixa vida. I ho diu molt bé. Escriu com si respirés. Tampoc sua. Descriu. És més difícil descriure que opinar, penso que deia Josep Pla. L'atabalament que porta no és d'angoixa sinó d'arribar als llocs, a les estacions, al pàrquing, a la presentació d'un llibre o un acte cultural. Com tot bon escriptor és un gran conversador amb el punt d'ironia i d'humor constants que fan interessant tot el que diu o escriu. La ironia és una qualitat que llisca en tots els seus articles i intervencions. Ja sabem que no són temps favorables a la ironia. En les xarxes socials no es pot ser irònic

En temps del pensament ràpid, Cuyàs ens presenta una maduresa literària extraordinària

perquè el blanc i el negre dominen el paisatge. Cuyàs sap jugar amb les paraules i el seu context. Entra en els detalls, en les coses concretes, en aquells trets que a d'altres se'ns escapen. Escriu de primera mà, de les seves observacions, de la curiositat que l'acompanya tot el dia. Cuyàs hi és, veu, escolta, comparteix, pensa i escriu. Déu n'hi do. Ens explica per què a la portada del llibre *Enamorats de l'Audrey Hepburn* surt l'actriu que l'entusiasma en la seva joventut. És una coberta elegant, simpàtica, jovenívola. En un dels articles surt de passada la Hepburn. Però el missatge que sospito que ens vol llançar Cuyàs és que probablement és un dels periodistes que més pel·lícules ha vist. De molt jovenet passava hores i hores al cinema de Mataró. Veia les dues pel·lícules rituals que es projectaven en les sessions habituals. I ho repetia molts dies. Penso que la rapidesa mental de Cuyàs li ve de les trames cinematogràfiques que s'ha empassat des de fa molts anys. Molts escriptors dels anys seixanta i setanta feien crítiques de cinema perquè així es podia dir coses entre línies per parlar de política o d'altres temes proscriuats per la censura. *La quimera d'or* és la pel·lícula que més cops ha vist. Dotzenes de vegades. Però sempre ha preferit *Llums de la ciutat*. Entre Alfred Hitchcock i Orson Welles es decanta clarament per Welles. El llibre no parla de cinema sinó del que ens explica cada dia a la pàgina 2 d'aquest diari. Que important és la segona pàgina.

Per a un periodista català és gairebé una obligació diària llegir Cuyàs. Són uns tres minuts envoltats de frescor literària, de la grandesa de les coses petites, ordinàries, de citacions gens petulants, d'un català d'alta qualitat. La seva capacitat descriptiva, breu i exacta, em recorda els articles de Julio Camba o del magistral Álvaro Ruibal, que tenia una columna diària a *La Vanguardia* que signava amb el pseudònim d'ERO. En llegir-lo em vénen a la memòria les notes curtes de Josep Pla o el *Glossari* d'Eugeni d'Ors. El noucentista per excel·lència deia que en periodisme "no cantis res, no exaltis res, no barregis res; defineix, explica, pondera".

PER QUÈ TENIM UN CUYÀS D'AQUESTES magnituds? Em sembla que és perquè estem davant d'un personatge que ha llegit molt, ha assimilat força, és persona culta, comprensiva, generosa. No és d'aquella escola del periodisme que escriu sobre coses que es voldria que passessin, sinó que explica amb claredat les que passen. Ja n'hi ha prou. En temps del pensament ràpid, Cuyàs ens presenta una maduresa literària extraordinària. És un deixeble dels mestres de la literatura catalana que ha llegit a bastament. Ell ja és un mestre del periodisme literari i d'una certa manera gens messiànica d'entendre aquest país tan formidable en què vivim. Es fa preguntes molt elementals per entendre la complexitat de la realitat que ens envolta.